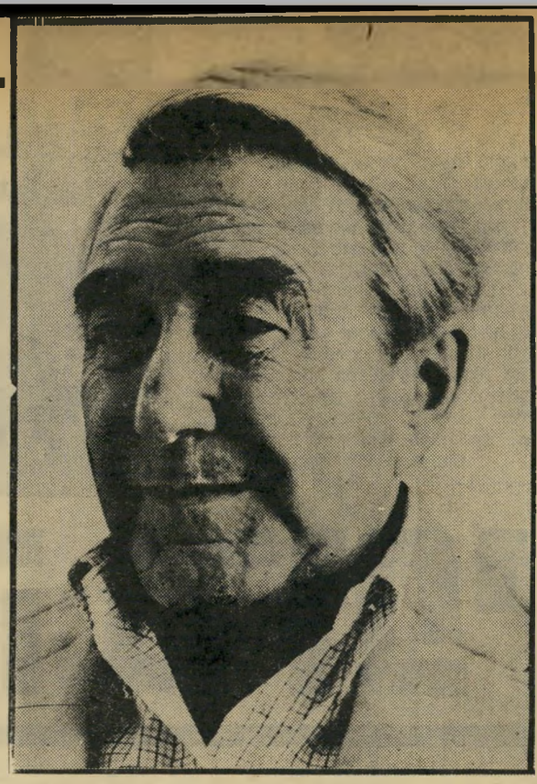

„הרב של ווטרגייט" בא לארץ, ראה את רונית לוי בת ה־23, ומאותו רגע השתנו חייה של הצברית הירושלמית

רק של תקוו שלבוש

„גבר הוא גבר!"

אומרת רונית לוי (בתמונה, עם השחקן שייקה אופיר), ועל כן קבעה מראש שהיחסים שלה עם הרב התימהוני יהיו רק „יחסים של עובד ומעביד, וזהו!"

רב מזיפה לו אומנם הילה מסויימת. אבל בכל זאת הוא אדם."

בסופו של דבר הגיעה רונית למסקנה שלא משנה מאיזה כיוון היא בוחנת את הצעת הרב — הכל לטובתה ולשביעות־רצונה. העלמה הואילה להסכים.

„הרב של ווטרגייט"

ה חד בשבוע הבא תתגורר רונית באגף פרטי משלה בבית מפואר, מוקף חווה המשתרעת על שטח של ארבעה אקרים, כולל בריכת־שחיה, סוסי־רכיבה, גן גדול ומה לא. בעיר בעלת השם העברי רחובות, ליד בוסטון. תהיה לה מכונית צמודה, ובה היא תיקח את זמירה מדי בוקר לבית־הספר, ותחזיר אותה הביתה בשעות אחר־הצהריים. עד הערב הן תבלינה יחד. הרב קורף יהיה מאושר אם בתו תקלוט קצת עברית, לא בעזרת שיעורים מייגעים, אלא בצורה טיבעית, תוך כדי שהותן בצוותא.

רונית תהיה חופשיה לצאת לפחות שני ערבים בשבוע, ובמרבית סופי־השבוע. במדינת מיין, הנמצאת במרחק שעתיים נסיעה, היא תוכל לעשות סקי. בתוכניתה לראות הרבה הצגות, ללכת לקונצרטים, לבקר בתערוכות ולהשתלם ביחסי־ציבור באוניברסיטה של בוסטון. הרב הבטיח לממן את לימודיה, וכמובן, לתת לה דמי־כיס ביד רחבה.

את מעבידה־לעתיד מגדירה רונית כבעל אישיות דומינאנטית, לבבי מאד, פיקח ורחריף. זמירה, לדבריה, היא ילדה יפה ומתוקה, ערנית, חברותית ובעלת בגרות נפשית יוצאת־דופן לגבי בני־גילה.

בארצות־הברית הדיעות על הרב קורף מחמיאות פחות. הוא כבש את כותרות העיתונים לראשונה בשיא פרשת ווטרגייט, כאשר התייצב לימין ניכסון וטען כי נעשה לו עוול משווע. אחרי שניכסון נאלץ להתפטר ואחרוני תומכיו נטשוהו בשאט־נפש, נשאר ברוך קורף כימעט התומך היחידי שלו — והדבר רכש לו כותרות נוספות. הוא התנדב לערוך מגבית כדי לשלם את הכספים שמס־ההכנסה תבע מניכסון, בטענה שניכסון רימה את המס. הוא גם רצה לאסוף כסף כדי לשלם את ההוצאות המישפטיות של ניכסון.

כל זה הפך אותו מפורסם מאד, אך גם בלתי־פופולרי מאד. יש הרואים בו רודף־פירסומת סתם, יש הרואים בו איש תימהוני.

אבל קורף יודע לעשות רושם. יום אחד לפני חודשיים הופיע בקאהיר, וזכה בדבר שאנשים גדולים וחשובים אינם זוכים בו — פגישה אישית עם הנשיא. אל־סאדאת כל־כך התרשם מקורף, עד שהזכיר אותו בראיון שהעניק כעבור כמה ימים לשבועון המצרי אוקטובר.

„לפני ימים אחדים ביקר אצלי רב אמריקאי ששמו ברוך קורט," אמר אל־סאדאת, שאינו מצטיין באיזכור מדוייק של שמות. „הוא בא יחד עם בתו הקטנה. הוא בא להזמיננו לסעודת־ערב חגיגית (בארצות־הברית). הוא העניק לי דגם מכסף של פסל החרות, כאות־הוקרה ליוזמת־השלום שלי, וזאת בשם מוסד־ההוראה האמריקאי. הוא הציע להעניק מילגה שבתית לשני מצרים הלומדים כלכלה ומדעי־המדינה. אותו רב אמר לי שהשלום אינו באחריות הממשלות בילבד, אלא הוא גם באחריותם של העמים.

„איש זה מאושר על כך שבתו לא תמות במילחמות, וגם לא ימותו בניה ונכדיה... הוא אמר לי: אינך יודע מה חוללת בעולם... אתה זרעת גרעין, או עץ קטן. העץ הקטן יהיה ליער רוגע ושליו, שהוא שלום העולם."

השתפכותו זו של אל־סאדאת עוררה תמיהה רבה בקרב המנהיגות היהודית בארצות־הברית, ואף הרגיזה אנשים רבים שקינאו בהצלחתו של „הרב של ווטרגייט". אולם היא הרכיזה כי קורף הוא אמן של יחסי־ציבור — המיקצוע שרונית לוי התמסרה לו.

רונית לוי נולדה לפני 23 שנים בירושלים, להורים ילידי־הארץ (האב דור עשירי, האם דור חמישי). השירות הצבאי עבר עליה בקיפול מיצנחים, ולאחר־מכן למדה ארכיאולוגיה במשך שנתיים, באוניברסיטת תל־אביב. לפרנסתה עבדה כפקידה בבנק וכמדריכה להדפסה במכונת־כתיבה.

הכפתור הנכון

א ת לימודי השנה השלישית עשתה באוניברסיטת לונדון, ובאותו זמן עבדה כסוכנת־מישנה בחברת־נסיעות. כאשר חזרה לארץ, התלבטה מה הלאה. „החלטתי שזה חייב להיות עם אנשים," היא אומרת. „ידעתי שאני יכולה למכור כל דבר, בתנאי שאני משוכנעת שהוא טוב. זה נתן לי את הרעיון לעסוק ביחסי־ציבור. נראה היה לי שהמקום המתאים להתחלה עשוי להיות מישרד־אמרגנות. פתחתי את דפי זהב ו־צילצלתי לכל המישרדים בעיר.

„נועם סמל, שאצלו התחלתי לעבוד, היה היחיד שהזמין אותי לפגישה. הוא הרוויח מזה. תמיד האמנתי שאם אדם יידע ללחוץ אצלי על הכפתור הנכון, כלומר להפעיל אותי, הוא ירוויח מזה הרבה. נועם הכניס אותי לעבודה, ממש בנה אותי. די מהר הוא נתן לי עצמאות, הטיל עלי מכסימום של תפקידים, כשהוא מסתפק בהנחיות כלליות בלבד. המשכורת לא היתה מלהיבה, אבל הסיפוק שימש פיצוי. בפרק־זמן של חצי שנה פיתחתי מערכת מסועפת של קשרים אישיים עם אנשי עיתונות, רדיו וטלוויזיה, ועסקתי גם בפירסום סמוי בהצגות, ענף שהכניס למישרד כספים רבים."

חבר אין לה כרגע, וגם לא שאיפות להתחתן. מה שחשוב לה ביותר, עד להודעה חדשה, זה לגלות את כל הפוטנציאל שאולי מתחבא בקירבה.

ואולי היא עוד עשויה להפתיע את עצמה.

נעמי רון ■